

Poplatkové předpisy pro zemi českou a moravsko-slezskou a pro Slovensko a P. Rus.

Soukromá poslední pořízení jsou při zřízení prosta poplatku. Pevný poplatek se zapravuje teprve společně s dědickou daní, stalo-li se poslední pořízení podkladem projednání pozůstalosti a tedy převodu majetku.

Ze soudních zápisů je zapraviti pevný kolkový poplatek předepsaný pro nesporné řízení, a to ze zápisu o prohlášení poslední vůle.

Pro vyměření dědické daně jsou rozhodné v zemích České a Moravskoslezské cís. nař. z 15. září 1915, č. 278 ř. z., a min. nař. z 29. prosince 1915, č. 397 ř. z., a zák. ze 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n., v zemích Slovenské a Podkarpatoruské zák. čl. XI/1918 a vůbec pak zák. z 12. srpna 1921, č. 337 a vl. nař. z 23. března 1922, č. 111 Sb. z. a n., a vl. nař. z 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n.

Poznamenati jest vzhledem k ustanovením posledních pořízení toto:

Podle cís. nař. z 15. září 1915, č. 278 ř. z. § 22 buďte z pozůstalosti před vypočtením nápadů sraženy dluhy a břemena týkající se veškeré pozůstalosti. Hodnověrným průkazem dluhů a břemen jsou především: 1. právní listiny vydané svým zůstavitelem anebo osobami, jejichž právním nástupcem nebo zmocnitelem byl; 2. ověřené výpisy z veřejných knih; 3. ověřené výpisy z obchodních a živnostenských knih řádně vedených; 4. stvrzenky veřejných úřadů o platech, které byly konány po zůstavitelově smrti k zaplacení jeho závazků; 5. pravoplatné platební rozkazy, rozhodnutí a výkazy nedoplatků veřejných úřadů; 6. pravoplatné nálezy a rozsudky soudů, nikoliv však rozsudky pro zmeškání a uznání, které jsou vyneseny proti dědicům, a rozsudky, které se zakládají toliko na uznání dluhu zůstavitelem obsaženém v posledním pořízení, a 7. potvrzení poručenského soudu, že vyšetřil a uznal pohledávku uplatněnou proti pozůstalosti (§ 21 m. n. č. 397/1915 ř. z.). Pohledávky obchodníků a živnostníků do 500 Kč mohou býti uznány podle neověřených výpisů z knih nebo bezvadných účtů; stejně náklady poslední nemoci a pohřbu a dluhy, o nichž se zpravidla nevyhotovují právní listiny (na př. z běžného hospodářství, v domácnosti), nejsou-li starší dvou let a jsou-li přiměřené zůstavi-

telovu majetkovému stavu, podle účtů nebo stvrzenek věřitelů nebo podle jejich přihlášek, pokud je dědicové uznali.

Pohledávky uznané zůstavitelem v posledním pořízení se uznávají jako srážkové položky toliko, jsou-li hodnověrně prokázány podle §§ 21 až 24 m. n. Bez takového průkazu se posuzují jako odkazy osobě, která jest označena jako oprávněná, uplatňuje-li pohledávku nebo přijme-li její zaplacení (§ 25 m. n. č. 397/1915 ř. z.). Jest proto radno na to upozorniti při sepisování posledních pořízení.

V posledním pořízení přislíbené mzdové pohledávky považují se za odměnné dary a jsou podrobeny dědické dani (nál. spr. s. z 12. prosince 1905, č. 13.106). Jestliže kromě případu § 13 (§ 1, odst. 3. c. nař. č. 278/1915 ř. z. — darů mezi živými) v prohlášení poslední vůle se činí zmínka o bezplatném poskytnutí učiněném zůstavitelem za jeho života a nebyl-li z něho zapraven poplatek jako z darování mezi živými, bude s takovýmto poskytnutím, pokud udanlivě obdarovaný vůbec nepopírá, že se stalo, naloženo co do vyměření poplatku tak, jako by je byl zůstavitel nařídil na případ své smrti. To se však nevztahuje na to, co zůstavitel dal podle §§ 788 a 790 ob. z. obč. (věno, výbavu, k nastoupení živnosti nebo úřadu, na zaplacení dluhů nezletilého dědice) (§ 14 zák. z 18. června 1901, č. 74 ř. z.).

Podľa § 2 zák. čl. XI/1918 sú dedickej dani podrobené tieto nabytia pre úmrtie alebo na prípad smrti: nápady dedictva a odkazov aj s nápady na povinný diel; plnenia, ktorým je niekto povinný inej osobe zo zostaviteľovho príkazu, pokladajú sa čo do poplatnosti za odkaz a osoba, ktorej sa bezplatne plní, za odkazovníka; bezplatné plnenia, ktoré dal zostaviteľ ešte za života a ktoré sa včítajú do dedického podielu, (poplatok z daru sa včíta do dedického poplatku); úplata za odmietnutie alebo zreknutie sa pozostalosti, odkazu, povinného dielu; plnenia uložené zostaviteľom pre niekoho iného; dary dané ve troch mesiacoch pred zostaviteľovou smrťou krome obvyklých príležitostných darov.

Dedič alebo odkazovník je povinný platiť dedický poplatok podľa príbuzenského pomeru k zostaviteľovi z celej čiastky či stej hodnoty dedictva alebo odkazu mu pripadlého (§ 54, odst. 1. zák. čl. XI/1918).

Dědická daň vyměřuje se z jednotlivých nápadů dědictví nebo odkazů podle poměru, v kterém byl dědic nebo odkazovník k zůstavitelovi, podle sazby k vl. nař. č. 111 Sb. z. a n./1922, platné pro celou republiku.